

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৰণৰ দ্বাৰাহে বেটাৰী চাৰ্জ হ'ব, শক্তি প্ৰাপ্ত হ'ব, আত্মা সত্যপ্ৰধান হ'ব সেয়েহে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ওপৰত বিশেষ মনোযোগ দিয়া"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ স্নেহ এজন পিতাৰ প্ৰতি আছে, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: 1) যদি এজন পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ আছে তেন্তে পিতাৰ দৃষ্টিয়ে তেওঁলোকক নিহাল কৰি দিব (দেহ বোধৰ পৰা সিপাৰে লৈ যাব), 2) তেওঁলোক পুৰা নষ্টমোহা হ'ব, 3) যি সকলৰ বেহদৰ পিতাৰ মৰম পচন্দ হৈ গ'ল, তেওঁ অন্য কাৰো প্ৰেমত আৱদ্ধ হ'ব নোৱাৰে, 4) তেওঁলোকৰ বুদ্ধি মিছা খণ্ডৰ মিছা মনুষ্যৰ পৰা আঁতৰি যায়। বাবাই তোমালোকক এতিয়া এনেকুৱা মৰম দিয়ে যি অবিনাশী হৈ যায়। সত্যযুগতো তোমালোকে পৰম্পৰ বহুত মৰম-চেনেহেৰে থাকা।

ওঁম শান্তি। বেহদ পিতাৰ মৰম এতিয়া এবাৰেই তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰাপ্ত কৰা, যি মৰমক ভক্তি মৰ্গতো বহুত স্মৰণ কৰে। বাবা, বচ্ আপোনাৰেই মৰম লাগে। তুমি মাতা-পিতা.....তুমিয়েই সকলো হয়। এজনৰ পৰাই আধা কল্পৰ কাৰণে মৰম প্ৰাপ্ত হৈ যায়। তোমালোকৰ এই আত্মিক মৰমৰ মহিমা অপৰম অপাৰ। পিতাইহে তোমালোক সন্তানসকলক শান্তিধামৰ মালিক কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোক দুখধামত আছে। অশান্তি আৰু দুখত সকলোৱে চিঞৰি থাকে। কাৰো গৰাকী বা অভিভাৱক নাই সেয়েহে ভক্তি মৰ্গত স্মৰণ কৰে। কিন্তু নিয়ম অনুসৰি ভক্তিৰ সময়ো হৈছে আধাকল্প।

এয়াতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে, এনেকুৱা নহয় যে পিতা অন্তৰ্যামী হয়। পিতাৰ সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জনাৰ দৰকাৰেই নাই। সেয়াতো খট্ৰিৰিডাৰ (সংকল্প অধ্যয়ন কৰোঁতা) সকল হয়। তেওঁলোকেও এইটো বিদ্যা শিকে। ইয়াত সেইটো কথাই নাই। পিতা আহে, পিতা আৰু সন্তানসকলেহে এই সকলো ভূমিকা পালন কৰে। পিতাই জানে সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। তাত সন্তানসকলে কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ কথা জানে। এয়াতো ৰাতিও বুজোৱা হৈছে যে প্ৰত্যেকৰে ভিতৰত বিকাৰেই আছে। বহুত ছিঃ-ছিঃ মনুষ্য। পিতা আহি গুল-গুল (ফুল) কৰি তোলে। এই পিতাৰ স্নেহ তোমালোক সন্তানসকলে এবাৰেই প্ৰাপ্ত কৰা যি পাছত অবিনাশী হৈ যায়। তাত তোমালোকে ইজনে-সিজনক বহুত মৰম কৰা। এতিয়া তোমালোক মোহজিৎ (নিৰ্মেহী) হৈ আছে। সত্যযুগী ৰাজ্যক মোহজিৎ ৰজা, ৰাণী তথা প্ৰজাৰ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। তাত কোনেও কেতিয়াও নাকান্দে। দুখৰ নাম নাই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে যথার্থতে ভাৰতত হেল্থ, ৱেল্থ আৰু হেপ্পীনেছ (স্বাস্থ্য, সম্পত্তি আৰু সুখ) আছিল, এতিয়া নাই কিয়নো এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ইয়াত সকলোৱে দুখ ভোগ কৰে, আকৌ পিতাক স্মৰণ কৰে যে আহি সুখ-শান্তি দিয়ক, দয়া কৰক। বেহদৰ পিতা হৈছে দয়াশীল। ৰাৱণ হৈছে নিৰ্দয় বনাওঁতা, দুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিওঁতা। সকলো মনুষ্য দুখৰ ৰাস্তাত চলে। সকলোতকৈ ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ দুখ দিওঁতা হৈছে কাম বিকাৰ সেয়েহে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, কাম বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া জগতজিৎ হ'বগৈ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক জগতজিৎ বুলি নক'ব জানো। তোমালোকৰ সন্মুখত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য ঠিয় হৈ আছে। মন্দিৰলৈ যদিও যায় কিন্তু তেওঁলোকৰ জীৱনী একো নাজানে। যেন পুতলাৰহে পূজা হয়। দেৱীসকলৰ পূজা কৰে, ৰচনা কৰি বহুত শৃংগাৰ কৰাই ভোগ আদি লগায়। কিন্তু সেই দেৱীসকলেতো একোৱে নাথায়। ব্ৰাহ্মণ লোকসকলেহে থায়। ৰচনা কৰি পাছত পালনা কৰি বিনাশ কৰি দিয়ে, ইয়াক কোৱা হয় অন্ধশ্ৰদ্ধা। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। এই সকলো ৰীতি-প্ৰথা কলিযুগত আৰম্ভ হয়। তোমালোকে পোন-প্ৰথমে শিৱবাবাৰ পূজা কৰা, যাক অব্যভিচাৰী সত্যনিষ্ঠ পূজা বুলি কোৱা হয়। পিছত হয় ব্যভিচাৰী পূজা। 'বাবা' শব্দটো উচ্চাৰণ কৰাৰ লগে-লগে পৰিবাৰৰ সুবাস আহে। তোমালোকেও নোকোৱা জানো - তুমি মাতা-পিতা..... তোমাৰ এই জ্ঞান দিয়াৰ কৃপাৰ দ্বাৰা আমি অতি সুখ পাওঁ। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি আছে যে আমি পোন-প্ৰথমে মূল ধামত আছিলোঁ। তাৰ পৰা ইয়ালৈ আহোঁ শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। পোন-প্ৰথমে আমি দৈৱী চোলা (শৰীৰ) ধাৰণ কৰোঁ অৰ্থাৎ নিজকে দেৱতা বুলি কওঁ। পিছত ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণত আহি-আহি ভিন্ন-ভিন্ন ভূমিকা পালন কৰোঁ। এই কথাবোৰ তোমালোকে প্ৰথমে জনা নাছিল। এতিয়া পিতা আহি আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলক দিছে। নিজৰো জ্ঞান দিছে যে মই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এওঁ নিজৰ ৪৪ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোকেও নাজানিছিল। শ্যাম-সুন্দৰৰ ৰহস্যতো বুজোৱা হৈছে। এওঁ শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ আৰু ৰাধা হৈছে দ্বিতীয় নম্বৰত। কেইটামান বছৰৰ পাৰ্থক্য। সৃষ্টিৰ আদিত এওঁক প্ৰথম নম্বৰৰ বুলি কোৱা হয় সেয়েহে শ্ৰীকৃষ্ণক সকলোৱে মৰম কৰে, এওঁকেই শ্যাম আৰু

সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গততো সকলো সুন্দৰেই আছিল। এতিয়া স্বৰ্গ ক'ত! চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এনেকুৱা নহয় যে সমুদ্ৰৰ তললৈ গুছি যায়। যেনেকৈ কয় যে লংকা, দ্বাৰকা তললৈ গুছি গ'ল। নহয়, চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এই চক্ৰক জানিলে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী মহাৰাজা-মহাৰাণী বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। প্ৰজাযো নিজকে মালিক বুলি ভাবে নহয় জানো। ক'ব, আমাৰ ৰাজ্য। ভাৰতবাসীয়ে ক'ব আমাৰ ৰাজ্য। নাম হৈছে ভাৰত। হিন্দুস্তান নামটি ভুল। বাস্তৱত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই হয়। কিন্তু ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, কৰ্ম ব্ৰষ্ট হোৱাৰ কাৰণে নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নহ'লে পিতাই কেনেকৈ আহি পুনৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। আগতে তোমালোকেও এই সকলোবোৰ কথা গম পোৱা নাছিল, এতিয়া পিতাই বুজাইছে।

এনেকুৱা মিঠা বাবা, তেওঁকো আকৌ তোমালোকে পাহৰি যোৱা! সকলোতকৈ মিঠা পিতা নহয় জানো। বাকী ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকক সকলোৱে দুখেই নিদিয়ৈ জানো, সেয়েহে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। তেওঁৰ স্মৃতিত প্ৰেমৰ চকুলো বোৱাই দিয়ে- হে প্ৰিয়তম, কেতিয়া আহি প্ৰেমসীসকলৰ লগত মিলিত হ'বা? কিয়নো তোমালোক সকলো হৈছা ভক্তি কৰোঁতা। ভক্তি কৰাসকলৰ স্বামী হৈছে ভগৱান। ভগৱান আহি ভক্তিৰ ফল দিয়ে, ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে আৰু বুজায় - এয়া হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ খেল। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক কোনো মনুষ্যই নাজানে। আত্মিক পিতা আৰু আত্মিক সন্তানসকলেহে জানে। কোনো মনুষ্যই নাজানে, দেৱতাসকলেও নাজানে। এই স্পিৰিচুৱেল ফাদাৰেহে (আধ্যাত্মিক; আত্মাৰ পিতাইহে) জানে। তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলক বহি বুজায়। আন কোনো দেহধাৰীৰ ওচৰত এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান থাকিব নোৱাৰে। এই জ্ঞান একমাত্ৰ আত্মিক পিতাৰহে থাকে। তেওঁকেই জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰে তোমালোকক জ্ঞান দিয়ে, ৰাজ-ৰাজেশ্বৰ কৰি তুলিবৰ কাৰণে সেয়েহে ইয়াক ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। বাকী সেই সকলোবোৰ হৈছে হঠযোগ। হঠযোগী সকলৰো বহু চিত্ৰ আছে। সন্ন্যাসীসকল যেতিয়া আহে, তেওঁলোক আহি পাছত হঠযোগ শিকায়। যেতিয়া বহুত বৃদ্ধি হৈ যায় তেতিয়া হঠযোগ আদি শিকায়। পিতাই বুজাইছে যে মই আহোঁৱেই সংগম যুগত, আহি ৰাজধানী স্থাপনা কৰোঁ। স্থাপনা ইয়াত কৰে সত্যযুগত নহয়। সত্যযুগৰ আদিতে ৰাজ্য আছে তেন্তে নিশ্চয় সংগমত স্থাপন হয়। ইয়াত কলিযুগত হৈছে সকলো পূজাৰী, সত্যযুগত হৈছে পূজ্য। গতিকে পিতাই পূজ্য কৰি তুলিবলৈ আহে। পূজাৰী কৰি তোলেওঁতা হৈছে ৰাৱণ। এই সকলোবোৰ জানিব নালাগে জানো। এয়া হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পঢ়া। এইজন শিক্ষকক কোনেও নাজানে। তেওঁ পৰম পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। এয়া কোনেও নাজানে। পিতাইহে আহি নিজৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় দিয়ে। সন্তানসকলক নিজে পঢ়াই পিছত লগত লৈ যায়। বেহদৰ পিতাৰ স্নেহ প্ৰাপ্ত হয় সেয়েহে অন্য কাৰো স্নেহ পচন্দ নহয়। এই সময়ত হৈছেই মিছা খণ্ড। মিছা মায়া, মিছা কাঁয়া..... ভাৰত এতিয়া হৈছে মিছা খণ্ড আকৌ সত্যযুগত হ'ব সত্য খণ্ড। ভাৰতৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। এয়া হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থ। য'ত বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলক বহি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায় আৰু সকলোৱে সৎগতি কৰে। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থ। ভাৰতৰ মহিমা অপৰমঅপাৰ। কিন্তু এইটোও তোমালোকে বুজিব পাৰা - ভাৰত হৈছে বিশ্বৰ আশ্চৰ্য। সেয়া হৈছে মায়াৰ 7 আশ্চৰ্য। ঈশ্বৰৰ আশ্চৰ্য এটাই। পিতা এজন, তেওঁৰ আশ্চৰ্যকৰ স্বৰ্গও এখনেই। তাকেই হেভেন, পেৰাদাইজ বুলি কয়। সঁচা নাম এটাই হৈছে স্বৰ্গ, এয়া হৈছে নৰক। অলৰাউণ্ড চক্ৰ তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে লগোৱা। আমিযেই ব্ৰাহ্মণ, আকৌ আমিযেই দেৱতা.... আৰোহণ কলা, অৱনতিৰ কলা। আৰোহণ কলাৰ দ্বাৰা সকলোৰেই কল্যাণ হয়। ভাৰতবাসীয়েহে বিচাৰে যে বিশ্বত শান্তিও হওক, সুখো হওক। স্বৰ্গততো আছেই সুখ, দুখৰ নাম নাই। তাক কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য। সত্যযুগত সূৰ্যবংশী পাছত দ্বিতীয় শ্ৰেণীত চন্দ্ৰবংশী। তোমালোক হৈছা আস্তিক, তেওঁলোক হৈছে নাস্তিক। তোমালোক গৰাকীৰ (পিতাৰ) হৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোকৰ মায়াৰ লগত গুপ্ত যুদ্ধ চলে। পিতা আহে ৰাত্ৰিৰ সময়ত। শিৱৰাত্ৰি পালন নকৰে জানো। কিন্তু শিৱৰ ৰাত্ৰিৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি পূৰ্ণ হৈ দিন আৰম্ভ হয়। তেওঁলোকে কয় কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ, এয়াতো হৈছে শিৱ ভগৱানুৱাচ। এতিয়া শুদ্ধ কোন? কৃষ্ণইতো পুৰা 84 জন্ম লয়। পিতাই কয় - মই সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত আহোঁ। এৰোঁ নিজৰ জন্মক নাজানে। বহুত জন্মৰ অন্তত যেতিয়া পতিত হৈ যায় তেতিয়া পতিত সৃষ্টি, পতিত ৰাজ্যত আহোঁ। পতিত সৃষ্টিত অনেক ৰাজ্য, পাৱন সৃষ্টিত হৈছে এখনেই ৰাজ্য। হিচাপ আছে নহয় জানো। ভক্তি মাৰ্গত যেতিয়া ঐকান্তিক ভক্তি কৰে, শিৰচ্ছেদ কৰিবলৈ সাজু হৈ যায় তেতিয়া তেওঁলোকৰ মনোকামনা পূৰ্ণ হয়। বাকী তাত একোৱে নাই, তাক কোৱা হয় ঐকান্তিক ভক্তি। যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়াৰ পৰা ভক্তিৰ কৰ্মকাণ্ডৰ কথা মনুষ্যই পঢ়ি-পঢ়ি তললৈ নামি আহে, এনেকৈ কয় - ব্যাস ভগৱানে শাস্ত্ৰ ৰচিলে, কি-কি যে বহি লিখি দিছে? ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ ৰহস্য এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা। চিৰি আৰু বৃক্ষত এই সকলোবোৰ বুজনি আছে। তাত 84 জন্মও দেখুওৱা হৈছে। সকলোৱেতো 84 জন্ম নলয়। যিসকল আৰম্ভণিত আহিছিল তেওঁলোকেই সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম ল'ব। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়াহে প্ৰাপ্ত কৰা পাছত উপাৰ্জনৰ উৎস হৈ পৰে। 21 জন্ম কোনো ধৰণৰ অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাথাকে, যাৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হ'ব। তাক কোৱা হয় পিতাৰ

এখনেই স্বৰ্গ যি বিশ্বৰ আশ্চৰ্য হয়। নামেই হৈছে পেৰাদাইজ। পিতাই তাৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁলোকেতো কেৱল আশ্চৰ্য দেখুৱায়, কিন্তু তোমালোককতো পিতাই তাৰ মালিক কৰি তোলে সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় - নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰি-কৰি সুখ পোৱা, শৰীৰৰ সকলো দুখ-কষ্ট দূৰ হওক, জীৱনমুক্তিৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰা। পবিত্ৰ হ'বৰ কাৰণে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰো বহুত প্ৰয়োজন। মনমনাভৱ, তেতিয়া পিছত অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। গতি বুলি কোৱা হয় শান্তিধামক। সংগতি হয় ইয়াত। সংগতিৰ বিপৰীতে হৈছে দুৰ্গতি।

এতিয়া তোমালোকে পিতাক আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গ'লা। তোমালোকে পিতাৰ স্নেহ প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাই দৃষ্টিৰে নিহাল কৰি দিয়ে। সন্মুখত আহিহে জ্ঞান শুনাৰ নহয় জানো। ইয়াত প্ৰেৰণাৰতো কোনো কথা নাই। পিতাই নিৰ্দেশনা দিয়ে, এনেকৈ স্মৰণ কৰিলে শক্তি প্ৰাপ্ত কৰিবা। যেনেকৈ বেটাৰী চাৰ্জ হয় নহয়। এয়া হৈছে মটৰ, ইয়াৰ বেটাৰীৰ চাৰ্জ নোহোৱা হৈ গৈছে। এতিয়া সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগালে তেতিয়া তোমালোক পুনৰ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবগৈ। বেটাৰী চাৰ্জ হৈ যাব। পিতাইহে আহি সকলোৰে বেটাৰী চাৰ্জ কৰে। পিতাহে হৈছে সৰ্বশক্তিমান। এই মিঠা-মিঠা কথাবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়। সেই ভক্তিৰ শাস্ত্ৰবোৰতো জন্ম-জন্মান্তৰ পঢ়ি আহিছা। এতিয়া পিতাই সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ কাৰণে এটাই কথা শুনায়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। এতিয়া স্মৰণ কৰাতো তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম, ইয়াৰ মূৰ্ছিত হোৱাৰ কথাই নাই। পতিত-পাৱন এজন পিতাই হয়। পুনৰ পাৱন হৈ সকলো ঘৰলৈ গুছি যাব। এই জ্ঞান সকলোৰে কাৰণে। এয়া হৈছে সহজ ৰাজযোগ আৰু সহজ জ্ঞান। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ লগত নিজৰ বুদ্ধিযোগ লগাই বেটাৰী চাৰ্জ কৰিব লাগে। আত্মাক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত কেতিয়াও মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে।

(2) পঢ়া পঢ়ি নিজৰ ওপৰত নিজে কৃপা কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান প্ৰেমৰ সাগৰ হ'ব লাগে। যেনেকৈ পিতাৰ মৰম অবিনাশী, তেনেকৈ সকলোৰে প্ৰতি অবিনাশী সঁচা মৰম ৰাখিব লাগে, মোহজিৎ হ'ব লাগে।

বৰদান: দুটোৰ শক্তিৰে মন-বুদ্ধিক চিটত (আসনত) চেট (স্থিত) কৰোঁতা সহজযোগী হোৱা সন্তানসকলৰ পিতাৰ প্ৰতি মৰম আছে সেয়েহে শক্তিশালী হৈ স্মৃতিত বহাত, চলা-ফুৰা কৰাত, সেৱা কৰাত বহুত মনোযোগ দিয়ে কিন্তু মনৰ ওপৰত যদি সম্পূৰ্ণ কন্ট্ৰোল (নিয়ন্ত্ৰণ) নাই, মন অৰ্ডাৰত নাই (নিৰ্দেশ মতে নচলে) তেন্তে অলপ সময় ভালদৰে বহে আকৌ অস্থিৰ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। কেতিয়াবা চেট (স্থিত) হয় কেতিয়াবা অপচেট (বিতুষ্ট) হয়। কিন্তু একাগ্ৰতা বা দুটোৰ শক্তিৰে মন-বুদ্ধিক একৰস স্থিতিৰ চিটত চেট কৰি দিলে তেতিয়া সহজযোগী হৈ যাবা।

স্লোগান: যিবোৰ শক্তি আছে সেয়া সময়ত ব্যৱহাৰ কৰা তেতিয়া বহুত ভাল-ভাল অনুভৱ হ'ব।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!